

פְּרֻשֵׁת עֵינֵי חַמְד

יִצְחָק אֶלְעֶזֶר ע"י בֵּית הַכְּנִסַּת שְׁכֵנֵת עֵינֵי חַמְד - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לְהַצְלַחַת וּרְפוּאַת כָּל חוּלֵי עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וּבְכָלֵם צִיּוֹן בֶּן צ'חלה הי"ו

פְּרֻשֵׁת שׁוֹפְטִים - דְּרָכֵי לְחִימָה

"כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אִיְבֹךָ" (דברים כ,א)

בלבו של כל בן אנוש. ועתה הם עומדים על סף הגשמת כיסופיהם- ממש על הסף. הבית כבר בנוי, אך מי שבנה עדיין לא זכה לדור בו. כבר החליטו החתן המיועד וכלתו המיועדת - ואת החופה טרם העמידו. וגם מן הכרם שבו השקיע שנות עבודה, לא נהנה אף במעט מפריו. המלחמה אולי תקטע את חלומו לבית, לאשה ולנחלה "פן ימות במלחמה". כאבו גדול לאין שיעור מכאב אדם, הנאלץ לעזוב את משפחתו, כדי להגן על הבית ועל המולדת. תוספת כאב זו משחררת אותו מקו החזית.

מלבד החשש, שמא ימות במלחמה, מציין הפסוק דבר נוסף בכל אחד מן המקרים שצוינו לעיל. "וְאִישׁ אַחֵר" וכו'. מבאר רש"י- דבר של עוגמת נפש הוא זה. אדם מסוגל אולי לעמוד במחשבה הכואבת, שהוא עלול להפסיד הכל. אך קשה מנשוא היא המחשבה, שהזולת יזכה במה שלולא המלחמה היה נופל בחלקו- זו קנאת איש מרעהו. על כן חוזרים אלו ממערכת המלחמה. זכויות הפרטים החריגים נשמרות, למרות שעת צרה היא לכלל.

ועוד מלמדת אותנו התורה: "כִּי תִקְרַב אֶל עִיר לְהִלָּחֵם עָלֶיהָ" (דברים כ,). מדובר באמצע המלחמה ולא בפתיחתה "כִּי תִקְרַב" ולא נאמר, "כי תצא למלחמה על עיר" המעשה הראשון שעליך לעשות, הוא "וְקִרְאתָ אֵלֶיהָ לְשָׁלוֹם".

בברכת שבת שלום
הרב אליהו חיים פנחסי
רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש להצלחת
רחל ברכה בת פדילה דליה ובני משפחתה

כבר בפתח פרשת המלחמה נקבע עיקרון רב משמעות: "כִּי תֵצֵא לְמַלְחָמָה עַל אִיְבֹךָ" - זו פנייה לעם בלשון יחיד כפנייה לאדם אחד בודד. היינו יכולים לטעון, שזה סגנון הכתוב. אולם לא. הפסוק הבא מדבר בהתאם לכללי הלשון: "וְהָיָה כְּקִרְבְּכֶם אֶל הַמְּלָחְמָה" (דברים כב,). - בלשון רבים, כפי שפונים לעם כולו. ואם כן, מדוע פתח הפסוק בלשון יחיד? ללמדנו את סוד היחד והאחדות. עם היוצא למלחמה - עליו להיות כאיש אחד בלב אחד, באחדות דעות ומעשים. (אלשיך). כלשון ימינו- קוֹנְצֵנְזוּס.

בעת התארגנות הכוחות לקראת המלחמה, לאחר דברי העידוד והחיזוק שהשמיע הכהן, הופיעו השוטרים הצבאיים, וניפו את שורות הלוחמים: "מִי הָאִישׁ אֲשֶׁר בָּנָה בַּיִת חֲדָשׁ וְלֹא חָנְכוּ יָלְךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ". "וּמִי הָאִישׁ אֲשֶׁר נָטַע כֶּרֶם וְלֹא חָלְלוּ יָלְךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ". "וּמִי הָאִישׁ אֲשֶׁר אָרַשׁ אִשָּׁה וְלֹא לָקַחָהּ יָלְךְ וַיֵּשֶׁב לְבֵיתוֹ". תמונה לכאורה מוזרה במקצת. שעת מלחמה הינה עת, שחייב הפרט לדחות הצידה את שאיפותיו ורצונותיו האישיים- לימים טובים יותר. זו שעה לאומית. הכל מגויסים לה. והנה מורחקת מן המערכה קבוצת לוחמים בגלל סיבות אישיות ופרטיות בהחלט, כחנוכת בית, נישואים וכו'.

וצריך להבין, מה ייחוסם של אלו? מדוע מופלים הם לטובה משאר הלוחמים? מדוע מתחשבים ברגשותיהם ביותר?

כי המדובר באנשים, שלא מימשו ולו לרגע את השאיפות העמוקות ביותר, הקיימות

דיווג הגון, פרנסה טובה ובריאות
איתנה לאליהו ניזרי בן ימנה הי"ו

העלון מוקדש להצלחת

י.מ.י.ש כדורי וב"ב יצחק אריאל בן טובה חגי פרזול וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה מאיר ישראל בן רחל ברכה- יראת שמים תומר בן חנית ציון ומאיר אברהם וב"מ משה ניסן בן חנה ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה ארז בן שושנה עינת בת רחל ברכה שמעון בן זלפה רחל ברכה בת פדילה דליה יצחק דדש אורי דינאל בן איריס נועם בן איריס יוסף ליאור בן אפרת דליה חן בן איריס עידן בן רבקה עמית בן רבקה עובדיה בן נעימה אליהו ארז מזרחי וב"ב שמואל אימן בן אסתר זרי

דיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר חגית בת זילה גילה סיון בת אסתר בועז בן מירה חני בת יונת ישי בן זילה גילה אילנה בת רחמה סיון בת אסתר

זרע קודש בר קיימא

נועה בת ברכה שגית בת רותי נתנאל בן מרים רחל

רפואה שלמה

הראשל"צ הרה"ג עובדיה יוסף בן גורג'יה הרה"ג יוסף שלום אלישיב בן חיה מושא הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א ימנה ניזרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מנדיני ניזרי בן פרח- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי אפרת דליה בת נעימה אורן בן אסתר יצחק בן עזרא שירה שילת בת אורלי יצחק בן לורה לאה זילה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אור בן סיגלית יוספוב ברכה בת ענה- בריאות ואריכות ימים יהודי בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה דב בן מזל אקבאל בת נושפארין חנה בת הדסה יפה בת שפיה יפה בת שרה - הצלחה תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל יעקב בן שרה מונאבאר אורה בת גוהר אליהו בן גוהר פנינה שרה בת אביבה מירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם דבורה דמתקיי מוג"ד בת מוהרתם- לידה קלה רחל בת זוהרה יוסף שלום בן נרגז אירוס שרה בת פנטוש כל עם ישראל

ד' אלול תשע"א		03/09/2011	
פרשת שופטים			
הפטרה: "אנוכי אנוכי"- ישעיה נ"א			
שבת	כניסה	יציאה	ר"ת
י"ב	18:25	19:40	20:25
ת"א	18:42	19:41	20:22
ח'פיה	18:34	19:41	20:24
ב"ש	18:41	19:38	20:23

שואל ומשיב בהלכה – מזוזה

מה לעשות באופן שהמזוזה נפלה חו"ח מידו? והאם מותר להעמיד את פח האשפה מחוץ לדלת הבית מתחת המזוזה? ומה לעשות באופן שיש לו מזוזה אחת בלבד?

שאלה: ?

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס'י, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה: !

אין לעשות בקביעות שום דבר בזיון כנגד המזוזה, אפילו כשהיא מכוסה, כגון לכבס בגדי קטנים מלוכלכים או להעמיד לפני כלי של שופכי, כגון סיר שהקטנים עושים בו צרכיהם. אולם באופן אקראי מותר, כאשר המזוזה מכוסה אפילו בכסוי אחד. וכן יש לנהוג כבוד במזוזה ולא להניח שום לכלוך ליד המשקוף שקבועה עליו מזוזה. ואם אין מקום אחר להניח את האשפה, ידאגו על כל פנים, שיהיה הפח מכוסה תמיד. וכן - לא יניח את המטאטא סמוך למזוזה. וכאשר נפלה המזוזה מידו, אינו צריך להתענות. אך, טוב, שיתן מעות לצדקה. אף שכל חדרי הבית חייבים במזוזה ולא רק פתח הכניסה החיצון, מכל מקום בשעת הדחק, שאין לו אלא מזוזה אחת, עדיף שניח אותה בפתח החיצון של הבית ולא בפתח החדר שישנים בו.

שמירת הלשון

להלן סיפור מופלא ביותר, שיש בו כדי לזעזענו וללמדנו עד כמה חמור הדבר, כאשר האדם מדבר על השני וחמור שבעתיים, כאשר האדם מעז ומדבר על תלמידי חכמים, ומעשה שהיה- כך היה:

במשפחה אחת היו שני ילדים קטנים וחמודים. באחד הימים גילו ההורים, כי האחד מהילדים קודח מחום. מאחר שראו, כי לאחר שניתנו לילד תרופות להורדת חום, עדיין נותר החום בעינו, הגיעו בריצה לבית החולים. לאחר בדיקות מקיפות אחד הרופאים פנה להורים המודאגים ואמר בדאגה, כי על-פי הממצאים שבידם, הילד נתקף בחיידק הטורף. כעת נותר רק להתפלל. אולם לא חלף זמן רב והילד ל"ע נפטר לבית-עולמו.

ההורים ישבו שבעה וביום שקמו, האב בא לקחת את בנו מחמדו, שנותר לו לפליטה, להשיבו לביתו. והנה, מבחין הוא שהילד חם. חשב האב, שמא הוא הוזה, אך לאחר בדיקה נוספת מתברר למעלה מכל ספק – לילד יש חום גבוה מאוד! ושוב בריצה לבית החולים - ולא יאומן כי יסופר, שוב לאחר בדיקות מקיפות הרופאים מודיעים להם את הבשורה מרה: "החיידק הטורף!".

האבא שחש כי חשך עליו עולמו, נסע במהירות לכותל ובכה וצעק נואשות: "הורני ה' דרכך... על מה יצא הסער?!". הוא שב לבית- החולים ובעודו שומר על ילדו, חש בעייפות רבה. הוא מתנמנם, והנה, מתגלה אליו בחלום, רבו שהיה אחד מצדיקי הדור ואומר לו דברים מפורשים: "אל תגעו במשיחיי ובנביאי אל תרעו. חז"ל דרשו: אלו תינוקות של בית רבן ותלמידי חכמים, כיצד העזת לפעור פיך כנגד אחד מתלמידי החכמים שבדור, ובשל כך הקפידו עליך בשמים קשות - וכמעט שגם בנך השני נחרץ גורלו, אך תפילתך בכותל פעלה ישועות, אך מהר לעשות תשובה, לפרסם את הסיפור ולבקש מחילה, וסרו יגון ואנחה!". האיש קם מזועזע כולו ומיד פרסם את הסיפור ובדרך פלא בנו הבריא כאחד האדם.

אך לנו לא נותר, אלא להשריש את המסר לליבנו, להיזהר בגחלתם, ולשמור על כבודם של תלמידי חכמים. ומי יודע, אם הצרות הבאות בימינו ל"ע הם פרי מעללינו - ואנו כלל וכלל לא מודעים לכך. ועל כך דרשו דורשי רשומות על הנאמר בפרקי אבות- דע מה למעלה- ממך. דהיינו, אם האדם רוצה לדעת, מה גוזרים עליו בשמי מרומים, יפשפש במעשיו.

דאגה לזולת

מסופר על הרה"ג חיים עוזר גרודז'ינסקי זצ"ל, אביהם של כל הישיבות באירופה לפני מלחמת העולם השנייה. פעם הגיע אליו נציג הג'וינט אשר תמך בישיבות, ורצה להנות את הצדיק ולרכוש עבורו בגד או דבר אחר הנחוץ לו. לפיכך שאלו: "מה אפשר לקנות לכבוד הרב?".

ענה לו הרב: "אני צריך דבר חשוב מאוד. ומהו? נעלי בית לעוזרת הענייה אשר מתגוררת עמנו, ואי אפשר להשיג כאן במידה שהיא זקוקה לה!". לעצמו, לא היה זקוק הרב יותר מלחם לאכול ובגד ללבוש. אבל הצורך להיטיב לזולת עמד בראש מעייניו.

כָּפַל יוֹם אֶתְקַרְבָּה הָאָדָם אֶל אִמּוֹתוֹ, כִּי צַדִּיק יֵשׁ לָנוּ פְּנָאֵי אֶתְחַלְתְּקַתְּ? - ר' נחמן מברסלב

מנייים

לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אלי:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

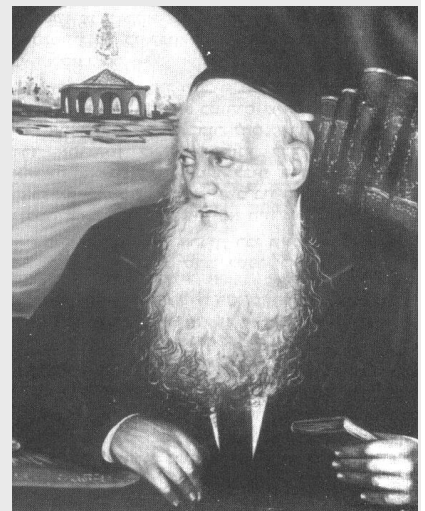
נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלתה, זוג הגון, חזרה
בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל' 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס'י
בטל' 054-7646633

הצדיק רבי משה אהרן פינטו זצ"ל: נולד בעיר מוגאדור שבמרוקו ביום הושענא רבא. צדיק קדוש והטהור. עובד את השי"ת ומתחסד עם קונו. מלומד בניסים ונפלאות, מזכה הרבים. כבר בהיותו נער צעיר לימים ניכרה בו אחת המידות האציליות ביותר – **מידת הענווה**. התפרסם במיוחד בזכות עבודת ה' התמימה שלו, ובעובדה המפליאה כי **בטרם מלאו לו 20 שנים קיבל על עצמו הסתגרות בחדר אחד למשך ארבעים שנה!** במצוות אביו (כאשר עזב אביו הקדוש את העיר מוגאדור לקזבלנקה- ציווהו לפרוש מענייני העולם הזה). במהלך עשרות השנים הללו, עסק בתורה בהתמדה בלתי נתפסת בשכל האנושי, שם בין ארבעת כתלי החדר הקט הוא התעלה במעלות הקדושה והטהרה ללא קשר עם העולם החיצון, ללא כניעה לצרכי הגוף והחומר הגשמי, כל מאוייו ורצונותיו היו אך ורק קודש לעבודת ה' יתברך.

כנוצאה מהתעניות הרבות והסיגופים הרבים הייתה בריאותו רופפת, והוא סבל הרבה מכאובים וייסורים אך כל זאת הוא קיבל בשמחה, והיה אומר שייסורים אלו יהיו לרפואת וישועת עם ישראל. הרב מאוד דאג וכאב את כאבו של הזולת וביתו היה פתוח לרווחה לכל מר נפש אשר בא להשיח את צרותיו, והוא היה מאזין להם במאור פנים ומברכם **ורבים נושעו מברכותיו**.

בביתו הצנוע היה מקבל את כל מי שהיה פונה אליו לעזרה, ולא היה מונע מאף אחד להיכנס לביתו, הן איש והן אשה. **אין ספק כי על הרב שרתה רוח הקודש ולכך יעיד הסיפור המופלא הבא:** ארבע שנים לפני פטירתו של הצדיק, הפקיד אצל מר אמיל דבדה מאשדוד מכתב חתום וסגור. לאחר פטירתו של הצדיק, כאשר פתחו את המכתב נמצא כתוב בו. **"ונראה לי עת פקידה ביום ה' באלול תשמ"ה."** (וכשם שחזה כך היה, הרב נפטר בתאריך שנקב בו). במכתב זה גם ציווה לקבור אותו באשדוד, ונתן הוראות מדויקות מה לעשות.

אביו: הגה"צ ר' חיים הקטן.

ילדיו: ר' דוד חנניה. ר' חיים. ר' אברהם. ר' דניאל. ר' יעקב. **אשתו:** הרבנית מזל

כאשר הרב היה בלוס-אנג'לס, התארח הרב אצל משפחת אפללו. ראש המשפחה, שהכיר את רבנו עוד ממחוקו, חרד לכבודו ואירחו כיד המלך, כמתבקש. במשך ימים היה ספון רבנו בבית, כאשר יצא רק למספר ביקורים ולבית הכנסת. בני המשפחה נהגו להיכנס לעיתים מזומנות כדי לשאלו בענייני השעה או בשביל לזכות בראיית זיו אורו.

באחד הלילות, הפנה רבנו צדוק"ל בקשה חריגה מעט אל בני המשפחה. "אבקש מכם" אמר, "לבל יכנס איש הלילה אל חדר השינה שלי". בני המשפחה נענו כמובן בחיוב למרות הפליאה העצומה, שהייתה להם על בקשת הרב. באמצע הלילה, אחד הילדים הקטנים מבני הבית עבר ליד חדרו של רבנו, לפתע רואה הוא, כי מהדלת יוצא שביב של אור חזק ובוהק, כמהופנט התקרב הוא יותר ויותר אל פתח הדלת.

שביב האור שראה, השכיח מהילד את אזהרתו החמורה של הרב לבני הבית והוא התפתה לפתוח את הדלת ולהיכנס אליה. הילד פתח את הדלת, ולפתע שוד ושבר! האור החזק שבקע כמכת סנוורים הכה בעיניו של הילד והוא איבד את ראייתו. כסומא באפילה גישש את הדרך לחדרם של הוריו, שפרצו בבכי. אולם, לנוכח האזהרה החמורה, שהשמיע להם הרב פחדו להיכנס אל חדרו, וכך העבירו הם את הזמן עד עלות הבוקר.

מיד כשהפציע השחר, ניגש הרב שכל רז לא אניס ליה, אל חדרו של הילד ואמר לו: "מדוע נכנסת אל חדרי הלילה, ואנכי ציוותי אותך שלא להיכנס אל החדר? עתה דע לך, כי רק בגלל הכרת הטוב, אשר אני רוחש להוריר, שאירחו אותי ואת הרבנית בצל קורתם, אחרוג ממנהגי ואעתיר בעדך עד שתבריא". הרב נכנס לחדרו וסגר הדלת בעדו, בתוך החדר פעל מה שפעל - ומקץ זמן קצר הידפקו בני הבית על דלתו תוך שהם קוראים, "הילד רואה!!! הילד רואה!!!".

רבים הנושעים בזכות הצדיק גם לאחר פטירתו, ועל כך יעיד הסיפור המופלא הבא: "מה אירע?" חשב לעצמו ר' יעקב כשצלצל הטלפון באחד הימים. על הקו היה הרווי סמדה מצרפת והלה החל מספר: "בני יקירי דן, חלה באופן פתאומי. איננו יודעים, מה יש לו. לפני כמה ימים החלה רגלו לכאוב בצורה חזקה ומציקה. הלכנו אל כל הרופאים המומחים בתחום, ואף אחד מהם לא הצליח למצוא מזור למחלתו. לא זו בלבד, אלא שגם לעלות על שורש הבעיה עד עכשיו לא השכילו. רק עכשיו אמר לנו, אחד הפרופסורים הגדולים בצרפת, שהילד ביקר במרפאתו, כי הוא חושש, ששורש מחלתו של בני הוא במוח". הרב הרגיעו ואמר לו, כי ישים מבטחו בהקב"ה והוסיף, "בעזרת ה' אעתיר בתפילה מידי יום".

לבני המשפחה הייתה בקשה נוספת, "אנא כבוד הרב, עשה עמנו חסד, וילך כבודו להרעיש עולמות דווקא במקום מנוחתו של אביך הגדול, אולי בזכותו יחוס הקב"ה ויציל את רגלו של הילד לחיים טובים ולשלום". "אלך גם אלך" הבטיח להם הרב. ואכן מייד עם הגיעו ארצה, פנה רבי יעקב אל קברו של רבנו עם בקבוק שמן קטן. את בקבוק השמן הניח הרב על הציון למשך יממה - ובד בבד המתיק תפילה לרפואת הילד.

כשסיים הרב יצא והותיר את בקבוק השמן באוהל הצדיק. למחרת, שב הרב אל ציון רבנו, לקח את בקבוק השמן ונסע ללא דיחוי לצרפת. מייד בהגיעו לפריס פנה לבית המשפחה, ובהגיעו לשם, נכנס לבית וראה את הילד דן, כשהוא צולע וצועק. מייד ציווה הרב על אימו של הילד למרוח את השמן על רגלו. השמן נמשח על רגלו, ובאותה שנייה ממש הפסיק הילד לצלוע ואמר, "הרגל לא כואבת לי". ההורים ההמומים מנס גלוי, שאירע לבנם היקר, שבו אל הפרופסור הגדול, שבדק את הילד ואמר, "אינני יודע מה עשיתם, אבל לילד אין כלום!".

להלן סיפור מופלא ביותר, ויש בו כדי ללמדנו, עד כמה עלינו לדון לכף זכות כל אדם לפני שאנו שופטים אותו. וייתכן מאוד שאם היינו משכילים וחוקרים ובודקים את הדברים לעומקם- הייתה התמונה משתנה לחלוטין. ולהלן הסיפור מפי בעלת המעשה:

"שנים שאנו כמהים להרחיב את דירתנו הקטנה, עד שבשלב מסוים הרגשנו שכבר מזמן הגיע הזמן לנצל את אפשרויות הבניה שלנו. במשך הזמן הנחנו בצד מדי פעם מעט כסף לצורך זה, עד שהצטבר לסכום נכבד. הזמנו קבלן, שמדד ובדק ונתן הצעות מחיר. לרוע המזל, שכנתי מהבניין הסמוך הגברת ש. הבחינה בקבלן".

"בבוקר שלמחרת היא פגשה אותי ושאלה: 'אתם מתכוננים לבנות?'. 'כן' השבתי לתומי. 'מהו השטח שאותו תבנו?' שאלה בקול תובע. הראיתי לה את השטח הגדול למדי, העומד בעז"ה להצטרף לדירתנו. 'אתם בשום אופן לא תבנו כאן!', אמרה נחרצות, ואני החוורת. 'על סמך מה את קובעת זאת?' הצלחתי לשאול. 'זה מפריע לנו'. 'מפריע? מה מפריע כאן...?' 'יריתי את השאלות כשלבי שוקע בקרבי. 'זה מפריע מאוד, אם תבנו, תגרמו לנו לחסימת האוויר לתוך החדר, זה חשוב לנו מאוד'. 'הוי, באמת! האוויר יוכל להיכנס גם כן!'. "

"מה ההשוואה? עכשיו הרוח מגיעה בעוצמה, ואנחנו יכולים ליהנות ולנשום מלא ראותנו את האוויר, אבל אם תיבנו- נתיב הרוח ייחסם לגמרי'. 'האם בגלל שאתם חושקים באוויר כמו בשוויץ, אנחנו נצטרך להצטופף? את יודעת באלו תנאים אנחנו גרים?' המשכתי לשאול כשהכעס מחלחל בתוכי. 'חבל על הדיבורים, לא נוכל לאפשר לכם את הבניה'. 'את כל הבניה?' שאלתי, 'לא, הנה הקטע הזה הוא הבעייתי, ואת בנייתו לא נוכל לאפשר', אמרה לי, כשהיא מסמנת בידה. **במחוי יד היא הורידה לנו חדר שלם, נותרה אפשרות רק של חדר קטן.** מאוחר יותר סיפרתי לבעלי על שיחתי עם הגברת ש. ועל האכזבה וניפוח התקוות".

"האם עלינו להתחשב בהם?' שאלתי. 'מבחינה חוקית איני יודע, אם יש להם זכות להפריע לנו, אבל קיימת בעיה הלכתית, כך אני חושב - ואפילו אם לא, איני מסוגל לבנות ולהפריע בכך לזולת'. הבנתי, שנצטרך לוותר על חלום הבניה המורחב, ואז עלה בדעתי לפנות לגב' יפה ל. העוסקת בעיצוב פנים ולבקש את עזרתה בתכנון השטח".

"פגשתי אותה במקרה בהמתנה לרופא הילדים עם תינוקה. התיישבתי לידה, 'שלום יפה, אני זקוקה לך מאוד'. 'במה העניין? ספרי לי בקיצור' אמרה. נאנחתי. 'לכתחילה לא חשבתי, שאצטרך להטריח אותך, הייתה מתוכננת לנו בנייה של שני חדרים ומקלחון, אבל התוכניות התנפצו, והבנייה התגמדה לכדי מחצית, ולכן אני זקוקה לך, כדי שתייעצי לי, כיצד לנצל את השטח שכן נשאר לנו'".

"לשאלתה מדוע אנו משנים וסוטים מהתוכנית המקורית שברשותנו, השבתי, כי שכנה אחת מבניין סמוך באה ומחתה את תוכניותינו במחוי יד, תארי לעצמך, מגיעה שכנה ומעיזה לקבוע לנו, שלא לבנות. האם יש רוע לב גדול מזה? הרי זו ממש צרות עין לשמה?' אמרתי והכעס מפעפע בתוכי.

"מדוע היא מפריעה לכם? האם כך סתם בלי סיבה?' שאלה. 'סתם אי פרגון, היא טוענת, שבבנייה שלנו נחסום לה את האוויר... קשה להאמין, שאנשים מסוגלים להציק כך לזולתם, לא להתחשב בקושי של ילדים קטנים, בצפיפות ובמחוי יד לאסור בנייה!'. 'מה את אומרת!' הפטירה, והשתתפה בצערי. 'נראה לך, שתוכלי לעזור לנו?'. 'התקשרי אליי מחר בבוקר ואשתדל לעזור'. 'תודה רבה' - הודיתי לה".

"התור התקדם בינתיים, גברת נוספת נכנסה עם בנה לרופא ויצאה ממנו כעבור מספר דקות. היא התקרבה לכיווננו. 'סליחה שהאזנתי לשיחתך', אמרה בקול נמוך. 'לא אוכל להתאפק מלשאול אותך, האם השכנה אשר מפריעה לך היא הגב' ש...?' -- נכון, השבתי במבוכה".

"אני חייבת לגלות לך, כי מדובר באחותי, אמרה בעצב ובלחש. 'יש לה שני ילדים חולי אסטמה קשים, מחסור באוויר בשבילם הוא כמעט חנק. הצד הזה, שבו רציתם לבנות הוא הצד היחיד, שבו זורם האוויר לדירתם בצורה חופשית. אל תקנאי באחותי, היא מתמודדת עם קשיים גדולים. אמרת, שלא חסר לה דבר, שהיא אינה מוכנה לראות בטובתו של הזולת... ובכן, הדברים רחוקים מאוד מן האמת, וחבל, שלא ניסית לדון אותה לכף זכות' ובסיימה את דבריה יצאה עם בנה מהמרפאה".

"נותרתי ישובה על כיסאי מזועזעת, גם יפה יועצת העיצוב הרגישה לא נעים. חזרתי הביתה עם מרשם מהרופא - ובתוספת מרשם לחיים: אף פעם אי אפשר לדעתי מה מתרחש אצל הזולת, ולכן, לא כדאי לדבר ולרכל על השני. זה לא רק איסור, העניין עלול אף לגרום, כמו במקרה שלי, לחשד בכשרים, לאי נעימויות".

<p>הרב מנחם בצרי בן ויקטוריה זצ"ל משה כרמלי בן נעימה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה חנניה ז"ל בן יעקב יהודית הי"ו אורי בן מרים ז"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל חנה בת לאה ע"ה יצחק ששון בן אסתר ז"ל שרה בת מלכה ע"ה כל נשמות עם ישראל</p>	<p>הרב אטון שבתי בן אסתיא זצ"ל יעקב בן סלימה ז"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל דני בן אסתר ז"ל יוסף מרדכי בן רחל ז"ל שני בת אסתר ע"ה</p>	<p>לע"נ</p> <p>תנצב"ה</p>	<p>הרב יצחק כדורי בן תפאחה זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אינס בת מאירה ע"ה נעימה בת גורג'יה ע"ה דהן מסעוד בן יקוט ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה חי זיזי בן קלרה ז"ל</p>	<p>הרב שמואל דרזי בן שמחה זצ"ל הרב מרדכי אליהו בן מזל זצ"ל עמרם בן חנה ז"ל נעמי בת כותן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל אודיה ע"ה בת יפה שתח' יונה בן סעדה ז"ל חיה רבקה בת מרים ע"ה</p>
--	---	---	--	--